

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Intru cu sfinții, intru cu sărbătoare în cetate și intru în carte cuvânt de mărturie. Mă strâng cu sfinții în zi de sărbătoare aici, în cetatea cuvântului Meu, la locul izvorului Meu de cuvânt, și am spus că în acest oraș Mi-am ales cetate de scaun și tron de cuvânt și răspândesc de aici în lung și în lat vestea venirii Mele cuvânt peste pământ și-Mi fac cărare cu cuvântul și scriu pentru mărturie carte după carte, iar cuvântul Meu va sta față în față cu cei ce îl cred și cu cei ce nu-l cred, că vine ziua când se va vedea bine că Eu am venit și vin cuvânt pe pământ și că prin aceasta am împlinit Scripturile care spun despre cuvântul lui Dumnezeu că va veni, căci numele Meu întru această venire este Cuvântul lui Dumnezeu, precum este scris, și cu oștiri cerești este scris că vin, iar cine citește, să înțeleagă.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cel înviat dintre cei morți ca să-Mi adeveresc dumnezeirea și să creadă cei ce M-au văzut, să creadă că Fiul lui Dumnezeu am fost și sunt.

Și iată, vin la izvor cu sfinții și ne așezăm la fântâna casei întâlnirii, aici, pe colina din deal, căci are această fântână numele femeii samarinence, cu care Eu, Domnul, M-am întâlnit acum două mii de ani la fântâna din Sihar, fântâna lui Israel, și am grăit cu ea așa cum grăiesc azi cu cei ce vin la izvor, iar ea M-a cunoscut de prooroc, iar după ce i-am spus că Eu sunt Mesia Cel proorocit să vină să așeze toate la loc, a mers în cetatea Samariei și a spus la toți să vină să Mă vadă, să vadă pe Mesia, și toți au crezut, și am stat două zile cu ei și le-am dat lor Duhul Meu, căci M-au crezut, și de aceea le-am dat.

O, iată, stăm și bem apă și ne odihnim aici, între cer și pământ la această fântână în ziua aceasta, că e ziua pomenirii Mele de vorbă cu femeia samarineancă la fântâna lui Iacov, iar cuvântul Meu de învățătură este apa cea vie, apa care stăpără setea celui însetat de viață din cer, iar cel ce însetează, să vină să-i dau, să vină să ia și să Mă cunoască pe cale când merg cu această cofiță plină de cuvânt, căci tainică este venirea Mea și apa cuvântului Meu, iar altfel n-aș fi putut veni pe pământ ca să Mă arăt, căci toată lumea este în necredință și nu mai știe de Dumnezeu, o, nu mai știe, și nu Mă mai vor nici cei care au citit învățând din cărți să Mă cunoască, dar nu, nici ei nu Mă mai vor, nu Mă doresc să vin, și să nu le fie lor de mirare de ce vin așa cum vin, la cei curați cu inima și cu duhul și cu credința, că de venit era musai să vin, din pricină că așa este scris, să vin, dar iată, nu găsesc credință pe pământ, și găsesc distracție și desfrânare la culme și cu acestea se îndulcește lumea, iar acestea sunt încântătoare foarte pentru cei ce pier prin ele, călcând porunca cea împotriva acestor păcate, căci Eu am scris pe pământ și pe piatră am scris: *«Omule, să nu fii desfrânat, să nu furi, să nu ucizi, să nu minți pentru acestea!»*, dar nu se mai oprește omul ca să audă și să știe și să creadă că pentru om am scris Eu aceste porunci, și le-am scris ca să le îplinească omul.

O, iată cum se uită sfinții în calendarul cel creștinesc, cel lăsat de părinții cei sfinți pe pământ pentru cei ce se sfințesc, și iată cum știu sfinții zilele lor de serbare în cer și pe pământ! Sunt venit cu sobor de sfinți, iar între ei samarineanca, cea cu care Eu, Domnul, am stat de vorbă la fântâna lui Israel, unde am poposit pe cale ca să Mă odihnesc, și când ea a venit să scoată apă, iar Eu i-am zis ei: *«Dă-Mi să beau!»*. Ea Mi-a vorbit, și s-a mirat că Eu, iudeu, cer de la ea apă când ea este de neam samarinean, care nu este în pace cu iudeii. Am început să ne vorbim unul altuia, până ce ea Mi-a cerut apa Mea, care țâșnește în viața cea veșnică din cel ce o bea de la Mine. Am ajutat-o apoi să înțeleagă și să se lase curățată de păcate când Eu i le spuneam, iar ea M-a cunoscut de prooroc și a fost cuminte și înțeleaptă în vorbirea ei cu Mine și a deslușit toate în mintea ei, până ce a spus că știe că va veni Mesia, Care va spune toate când va veni, iar Eu i-am spus: *«Eu sunt Acela, Eu, Care grăiesc cu tine»*.

O, ce frumos a crezut această femeie cuvintele lui Dumnezeu, și pe Dumnezeu, Care cuvânta cu ea! O, ce frumoasă a fost vestirea ei apoi peste cei din cetatea Samariei, cărora ea le-a spus:

«Nu cumva Acesta este Hristos, Care va să vină? El mi-a spus tot ce-am făcut», iar după ce ei M-au auzit grăindu-le, M-au mărturisit și au spus: «El este Hristosul, Mântuitorul lumii».

O, iată cât de frumos, cât de lin cred cei cărora le este dat să creadă! Aceștia însă trebuie să lucreze apoi credința lor pe față în faptă, căci dacă nu fac așa, îngheață pe loc și nu le este de folos lor și la mulți, mulți apoi. Îndeletnicirile pământești ale celor credincioși îi pot face pe cei nelucrători pentru credință să nu mai aibă elan și izvor care să-i conducă pe ei în viața cea veșnică, și din care să bea pe pământ spre cer și să prindă înțelepciune pentru iubire de Dumnezeu, cu care omul creștin să-L hrănească pe Domnul, să-L bucure, să-L dovedească apropierea de El, iar altfel omul credincios poate să scadă, poate să cadă în nepăsare pentru păcatele lui și în fățarnicie apoi, ba chiar și în păcatul necredinței poate să cadă pentru nelucrarea cea pentru credință. Samarinenței i-am spus Eu păcatele, ca s-o scap de ele prin părere de rău și prin trezie spre viață curată apoi, dar cine nu-și curăță păcatele nici dacă i le spune Domnul, și nu dă să spună „Da”, sau măcar ca samarineanca să spună după ce i-am spus Eu ei câte a făcut și a spus ea: «Doamne, vād că ești prooroc», iată, nici ca prooroc nu Mă primesc creștinii, și zic că nu-i așa cum le spun Eu pe cele neplăcute ale lor, și ce să mai fie cu aceștia, care nu se curăță și nu primesc să fie curățați?

O, cine nu este blând cu inima, și nici cald și smerit la suflet, unul ca acela nu poate cunoaște pe Domnul venind spre el și nu-l deschide când aude că El vine cuvânt spre el, iar oamenii lui Dumnezeu au simțire ca și a Mea, cuprinzătoare foarte, și simt ei starea cea fără de simțire și de înviere a celor din jurul lor și suferă din pricina duhului fățarniciei din oameni, iar proorocul David spunea pentru el: «Cearcă-mă, Doamne, ca să cunoști căile mele, iar dacă vezi că sunt abătut, atrage-mă de la fărădelege și îndreaptă-mă spre căile Tale», iar Eu, Domnul, lucrez prin oameni pentru oameni, numai să aibă cine primi și cine lua voia Mea cu ei.

Privesc pe pământ și sunt plin de tristețe fără de vindecare pentru ea. Vād cum tot omul care știe de Dumnezeu, îl vād cum se înșeală pe sine că iubește pe Domnul și pe semenii, dar iubirea de sine este tot adevărul cel despre om, fie el și credincios, și tot omul are ascunderi față de alt om și chiar față de cei mai apropiați lui, căci Cain a avut ascundere de părinții lui când și-a ucis fratele, și e de ajuns această pildă ca să se înțeleagă că nu e om să nu aibă ascunderi, și acesta este lucrul duhului rău, și din această cursă dau să-l scot Eu pe om când Mă apropii de el, și de șapte mii de ani lucrez, și nu poate omul să se lase ajutat de Dumnezeu așa cum s-a lăsat ajutată samarineanca la izvorul lui Israel, o, nu poate, nu poate din pricina diavolului, prin care o-mul nu are inima curată și nu vrea să poată să aibă, de vreme ce își lucrează ascunderi. O, da-că omul nu poate fi curat cu inima față de cei de lângă el, poate el aceasta față de Dumnezeu?

Tot omul minte prin ascunderi și se culcă liniștit că nu sunt știute cele lucrate de el. Spun toate acestea ca să-l umplu de trezie pe om și de teamă pentru ascunderile sale, care îl învinuiesc la Dumnezeu de lipsa inimii curate. Iată, nu este iubire între oameni, ci ascundere este pentru iubirea de sine, iar iubirea de sine este rătăcirea cu care se hrănește omul ca dintr-un fruct dulce care nimicește adevărul, că iată, omul nu este adevăr, nu este adevărat înaintea altui om cu cele arătate de el pe dinafară. O, nu este petrecere, ci altceva înseamnă iubire, căci omul petrece, nu iubește, omul se încântă, nu iubește, omul păcătuiește în ascuns și nu simte otrava păcatului, iar plăcerile îl îmbătrânesc, îl usucă pic cu pic, îl sfârșesc fără răgaz, și numai spre strivire se lasă omul zi după zi, iar altceva nu poate, bietul de el, și nu se poate lupta pentru viața lui, de vreme ce nu ajunge să știe ce înseamnă viața, și iată, numai moarte își lucrează omul și plată pentru ea apoi.

O, atât de rău, atât de rău Mă doare! Mă doare de la om și pentru om. Omul își face mereu rost de ascunderi și de vină pentru ascunderi, și apoi amuțește în sine și în afara lui și nu mai este adevărat nici măcar pentru sine, și cu atât mai mult pentru cei din jurul lui. Să nu spui, omule, să nu spui că nu este așa cu fiecare om, căci aceasta a făcut omul încă de pe când era în rai, și a

rămas în obiceiul minții și al inimii lui neadevărul cel despre sine, și altceva trebuia să însemne și să fie omul.

O, fericiți cei curați cu inima, dacă mai sunt, dacă ar mai fi pe ici, pe colo oameni așa cum a fost femeia samarineancă, lăsându-se ea curățată de Dumnezeu de relele săvârșite de ea împotriva poruncilor vieții! O, și de ce sunt fericiți aceștia? Pentru că aceștia n-au nevoie să se fățărnicească, păcat pe care toți, toți oamenii îl au și îl fac, iar acest aluat dospește mereu și crește în om mereu fățărnicia, de care el are nevoie pentru ca să pară drept, și numai spre apusul vieții începe omul să deschidă ochii ca să vadă cu ei și să se uite peste viața lui și să-l prindă păreri de rău și jale și teamă de toată fățărnicia care-l învinuiește pe el pentru calea întregii lui vieți.

Am stat în calea femeii samarinence la fântâna lui Israel și am grăit cu ea și am curățat-o de ascunderi și de păcatul fățărniciei și am adus-o la credință și la iubire de Dumnezeu, și i-am învi-orat apoi pe toți cei din cetate ca și pe ea, și a rămas scrisă în Scripturi această lucrare a Mea, ca să-l îndemn pe om la curățire de inimă și de păcatele lui și să-l fac în stare să-L cunoască pe Dumnezeu în toată mila Lui cea pentru om și să-l apropie pe om de duhul vieții apoi.

O, dar în ziua aceasta, iată, voiește samarineanca să grăiască cu Mine ca și atunci, iar Eu, Domnul, îi dau intrare cu Mine în carte, căci cartea Mea de azi este duhul mărturiei, duhul în care se așează lucrarea Mea dată de Tatăl Meu s-o lucrez și s-o așez pe pământ în toată vremea, căci Eu mereu, mereu sunt. Amin.

— *Amin, amin zic și eu Ție. Tu mereu ești, mereu, mereu, Doamne, mereu astăzi, tot timpul ești, dar n-are cine să-i spună aceasta omului rătăcit de la adevăr, Mântuitorule al meu, că m-ai salvat, Doamne, când ai ieșit în calea mea pe calea vieții mele și m-ai mântuit de păcatele mele multe și grele, puse unul peste altul mereu, mereu, și care-mi orbeau temerea de Dumnezeu, și m-ai făcut mărturisitoare mare apoi pentru Tine, că m-ai atins la inimă și mi-am amintit că ești și că vei veni, o, și ai venit, ai venit în calea mea, ai venit și mi-ai ieșit pe cale la fântână, nu în alt loc, nu în altă parte, ci la fântână, Doamne, ca să-mi poți grăi despre apa Ta cea tămăduitoare de păcat.*

O, ce frumos am grăit amândoi în ziua aceea a mântuirii mele, Mântuitorul meu! O, cât de dulce și de frumos grăiești și azi la această fântână de cuvânt al Tău peste pământ ca să-i cureți omului inima de păcat și de ascunderile din ea, și ca să-l înveți inimă curată să aibă apoi și temere de Dumnezeu pentru curățirea vieții lui, căci cine se desparte de Tine este cel ce pierde temerea de Dumnezeu, și aceasta îl duce pe om spre păcat apoi.

Îi îndemn pe toți oamenii să se curățească de ascunderi, să se mântuiască de acest păcat, Doamne, și să Te ia pe Tine în ei veghetor pentru viața lor toată, căci viața omului nu se sfârșește niciodată, și este ea din două vremi: una pe pământ în trup, iar cealaltă fără de sfârșit, trecând el la cele agonisite de el în viață, după faptele vieții lui, Doamne, căci Tu dai fiecăruia după cum es-te fapta sa, precum este scris acest cuvânt al Tău, atât de drept acest cuvânt.

Iar azi Te slăvesc cu sfinții aici, la fântână, în cetatea Ta de scaun din mijlocul pă-mântului român, și mi-e duhul plin de frumusețea Ta cea atât de slăvită, ca plată a mărturisirii mele despre Tine în viața mea cea dintâi, mărturisire pe care Tu mi-ai răsplătit-o în viața cea veșnică lângă Tine, lângă ceata mărturisitorilor Tăi, Doamne frumos, iar frumusețea Ta eu o doresc în toți cei care Te urmează cu credință, dar și cu ființa Ta în ei, Doamne frumos și atât de frumos, frumos ca nimeni altul în cer și pe pământ dintre sfinții Tăi, în care Tu Te împarți, după multa Ta milostivire peste cei credincioși, o, Doamne frumos. Amin.

— O, îți mulțumesc cu dragostea Mea, îți mulțumesc pentru mărturisirea ta, fiică înviată prin credință, și prin mărturisire apoi cu toată casa ta adusă la calea mântuirii.

Și iată, mai trec două duminici, iar în a treia duminică vine sărbătoarea Rusaliilor, și voiesc să-i hrănesc pe sfinții Mei toți de dragostea acestei zile, care se apropie, și când voi avea aici, la izvor, adunați pe cei ce se vor porni spre colina din deal sub cortul alb, și voi umple de mâ-

ngâiere și de simțire cerească pe cei ce vor poposi din cer pe pământ aici, și Duhul Sfânt va fi Mângâietorul.

Aș vrea să-i păzesc pe mulți de păcatul necredinței, păcat cu care se hrănesc cei ce păcătuiesc cu acest păcat. Sunt plin de neliniște să-i ajut pe oameni spre dragoste de Dumnezeu, și spre credință apoi prin dragoste, ca să le dau viață lor. Așadar, să se suie la Mine rugăciune vie pentru timp frumos la sărbătoarea de Rusalii și pentru tot ajutorul Meu în toate câte vor fi așezate înaintea oaspeților, iar Eu voi fi Cel fericit de fericirea lor, căci sunt Cel ce Mă împart, făcându-Mă părtaș cu cei ce iubesc ca Dumnezeu. Amin.

Mă aplec în porți cu mulțumire pentru sprijin ca să vin cuvânt când intru în carte ca să grăiesc și ca să-Mi fie scris cuvântul glasului Meu.

O, pace poporului cuvântului Meu și pace să se suie de la el la Mine, pace plăcută Mie, pace și ascultare cu iubire, că fără iubire nu este hrănită ascultarea, care este hrănită de iubire! Iubirea este pază mereu asupra vrăjmașului cel mai greu, care apucă spre om ca să-L ucidă pe Domnul înăuntrul omului. Păcatul necredinței este acest vrăjmaș.

O, ia-ți păzitori tari lângă tine, popor al cuvântului Meu de azi, căci credința trebuie păzită mult și mereu ca s-o poți avea pe toată calea ta spre Dumnezeu, și vei putea mult, mult, prin ascultare de cuvântul Meu împlinit de tine cu iubire, mereu cu iubire, căci fără de iubire nu este, nu este lucrarea ascultării, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

16/29 mai 2016